

Kịch bản

ANH EM SINH ĐÔI

Mục đích: truyền giảng Tin-lành
Thời lượng: 35 phút _ Thời điểm: thế kỷ 19
Không gian: đất nước Thụy-Sĩ

Các vai diễn:

Philíp: người anh sinh đôi, là một Quan tòa liêm chính, khoảng 30 tuổi.

Thôma: người em sinh đôi, là một tử tội, cũng khoảng 30 tuổi.

Người mẹ của hai anh em sinh đôi, khoảng 50 tuổi.

Một sĩ quan phụ trách việc hành hình.

Hai binh sĩ phụ trách việc hành hình.

Một người **cai ngục**.

Ánh sáng: bình thường.

Nhạc: độc tấu Guitar bài thánh ca 342 ở nhiều “tone” cao, réo rắt với nhịp độ bình thường. Âm độ lớn trong 10 giây đầu và chỉ còn văng vẳng khi bắt đầu đọc Tiếng vọng.

Tiếng vọng:

Thế giới này có vô số cặp sinh đôi mà người ta có thể phân biệt được rõ ràng. Họ có thể khác nhau về giới tính, hoặc về vẻ mặt, hoặc cũng có thể giống nhau như đúc, nhưng nói chung là chỉ cần thân thiện với họ là người ta có thể nhận ra ngay. Dù vậy, trước thời hiện đại, khi các dấu vân tay vẫn còn chưa được phát hiện, thì việc phân biệt một vài cặp song sinh đã trở thành hết sức khó khăn. Có một câu chuyện viết về hai anh em sinh đôi trong thời Trung cổ, và cho tới nay vẫn được nhìn nhận là câu chuyện cảm động nhất về những cặp sinh đôi.

Phần 1

Cảnh 1

(TRONG MỘT CĂN NHÀ)

Ánh sáng: sáng hơn một chút khi đọc xong Tiếng vọng.

Nhạc: Độc tấu Piano bài thánh ca 384 ở nhiều “tone” trầm bổng khác nhau trong suốt phần này.

Trong một căn nhà nhỏ trên đất nước Thụy-Sĩ, một thiếu phụ vừa lui cui quét dọn vừa cầu nguyện:

- “Lạy Chúa, xin Chúa thương xót hai con trai con ! Xin Chúa cứu vớt để gia đình chúng con có thể đoàn tụ trên Thiên đàng ! »

Bỗng một chàng trai mặc một chiếc áo màu đỏ xộc xếch với chiếc áo khoác màu đen vắt trên vai bước vội vào căn nhà. Vừa nhìn thấy người thiếu phụ, anh ta đã vội vàng quay mặt với vẻ bợ ngỡ :

- « Hơ ... ! Chào mẹ ! »

Người thiếu phụ nhìn thẳng vào con trai mình, đôi mắt bà vừa nóng nảy, vừa trĩu nặng về lo âu, sầu muộn :

- « Kìa, Thôma ! ... Đã lâu lắm rồi, mẹ không nhìn thấy con ... ! »

- « Con chỉ định lấy ... một vài món đồ ... ở trên phòng ... Có lẽ lâu ngày rồi, ... nó bụi bặm lắm. »

Người mẹ khẽ lắc đầu :

- « Phòng của con lúc nào cũng sạch sẽ, như khi con còn ở với mẹ vậy. Nhưng đêm qua con lại không ngủ nữa sao ? ... Mẹ thấy mắt của con ... »

Thôma vừa ngáp vừa đưa tay gỡ đầu rối gỡ lưng :

- « Hơ ... ! Cũng bình thường thôi ... Chứ có gì đâu, mẹ ! »

Người thiếu phụ lắc đầu có vẻ mỗi mệ và hỏi Thôma :

- « Lúc này con có ghé thăm mộ của Mari không ? »

Chàng trai hơi khựng một chút, rồi anh ta thở ra với giọng mệ mội :

- « Không, lâu lắm rồi, con không có ghé thăm mộ của Mari. Nhưng mà ... có thay đổi được gì đâu, mẹ ? »

- « Vậy còn Philíp, anh con ? Con có gặp nó không? »

Chàng trai lắc đầu:

- “Cũng vậy, mà chúng con đang đi trên hai con đường khác nhau, cho nên không gặp nhau là cũng phải!”

Người mẹ dịu giọng:

- “Mỗi tuần nó chỉ ghé thăm mẹ có một lần và luôn hỏi thăm về con. Hai đứa con là anh em sinh đôi và cũng giống nhau y hệt. Những điểm khác biệt giữa hai con là rất ít và ngoài mẹ ra thì không ai có thể phân biệt được đứa nào là đứa nào. Bởi vậy, mẹ mới luôn luôn cho hai đứa mặc hai chiếc áo khác nhau, để mọi người có thể phân biệt được. Anh con luôn mặc chiếc áo màu xanh da trời, còn con thì luôn mặc chiếc áo màu đỏ.”

Chàng trai thắc mắc:

- “Tại sao mẹ lại chọn hai màu đó?”

Người thiếu phụ nói với cái nhìn hơi ngược lên:

- “Màu xanh da trời giúp mẹ luôn nhớ tới Thiên đàng, đó là nơi mà mẹ mong ước sẽ được gặp lại cha con. Ông ấy đã ngủ yên trong Chúa trước khi mẹ kịp sinh ra hai con; cho nên đối với mẹ, hai con là tất cả!”

Chàng trai nhìn xuống chiếc áo của mình và nhíu mày:

- “Thế còn màu đỏ?”

- “Màu đỏ luôn giúp mẹ nhớ tới ơn cứu chuộc của Chúa trên cây thập tự. Nhờ đó mà chúng ta mới có hi vọng được đoàn tụ trên Thiên đàng đó con.”

Chàng trai nhún vai và như quay đi nơi khác:

- “Nhưng có lẽ ...”

Rồi chàng nhìn chiếc áo trên tay:

- “... con thích màu đen hơn. Nó có vẻ mạnh mẽ, nghị lực hơn.”

Người thiếu phụ lắc đầu và nói:

- “Hồi còn nhỏ, hai đứa con không khi nào rời nhau, như hình với bóng vậy. Con cũng là một người đầy tài năng trong trường Luật, đầu thua kém gì anh trai con. Mẹ hi vọng hai con sẽ sớm trưởng thành, để an ủi lòng mẹ. Thế nhưng ... tánh tình của hai đứa thì bây giờ thì lại hoàn toàn khác nhau: một đứa thì làm việc miệt mài nơi tòa án và nghiên cứu đủ thứ luật pháp. Nhưng còn đứa kia thì lại hư hỏng, hoang đàng ... Tại sao vậy, Thôma? ... Điều gì đã khiến cho con xây lưng lại và trở thành xa lạ với chúng ta như vậy? ... Đường như sau cái chết của Mari, mẹ đã thấy con có nhiều thay đổi ...”

Chàng trai bối rối:

- “Ồ, có gì đâu, mẹ! ... Mà con cũng đã lớn rồi, mẹ à! ...”

Người mẹ nói và nhấn mạnh:

- “Cuộc sống còn dài lắm, Thôma à! Nhưng cũng có thể con sẽ chết, mà không biết trước được! Dù vậy, ngày nào con còn sống, thì ngày đó con cũng vẫn là con của mẹ ...! Con không thể nào lớn hơn mẹ được!”

Chàng trai có vẻ như phản đối:

- “Nhưng con không thích cuộc sống của mẹ và của anh Philip. Làm một con chiên ngoan đạo và trong sạch thì có ích lợi gì đâu chứ ... Trong khi cuộc sống này còn có biết bao nhiêu là khoái cảm ...”

Người mẹ cắt ngang:

- “Nhưng đó cũng là cuộc sống của cha con, người cha đáng kính đã gây dựng nên cái gia đình này! Con có biết rằng trước khi chết, cha con đã nói gì không? ... Ông đã cầu nguyện tha thiết để chúng ta có thể gặp lại nhau trên Thiên đàng. Vậy mà giờ đây, con lại làm những điều mà không ai hiểu nổi. Không lẽ ... một ngày nào đó, anh con sẽ là người xét xử con trước vành móng ngựa hay sao chứ?”

Chàng trai nhún vai, nhượng mắt:

- “Điều đó lại càng tốt, bởi vì chắc chắn là anh sẽ giảm án cho con. Mẹ chẳng đã thường nói rằng anh Philip rất thương yêu con, hay sao?”

Người mẹ khẳng định:

- “Nhưng Philip cũng là một người ngay thẳng và trong sạch!”

Chàng trai nghiễm nhiên:

- “Bởi vậy trong hai đứa, có lẽ là mẹ thương yêu anh Philip nhiều hơn ... Anh ấy thật là một người con ngoan ngoãn!”

Người thiếu phụ gắt lên với ánh mắt như tha thiết:

- “Con đã làm cha làm mẹ chưa, mà lại dám nói như vậy chứ? Mẹ thương yêu hai đứa con như nhau, bằng tất cả tình thương của mẹ, bất luận tình trạng của hai con như thế nào!”

Chàng trai đứng đưng:

- “Điều đó lại càng hay, bởi vì con không hề có ý định thay đổi cách sống.”

Người mẹ vừa lắc đầu, vừa dụi giọng:

- “Nếu một người được sanh ra chỉ một lần, người ấy sẽ phải chết tới hai lần, Tôma à!”

Chàng trai nhíu mày:

- “Nghĩa là sao, mẹ?”

Người mẹ ôn tồn:

- “Con đã được mẹ sanh ra một lần trên thế gian này, cái thế gian đầy những dối trá, mưu mô, ghen ghét và hận thù ... Cho nên, nếu một mai con chết, thì thân xác con sẽ trở về với cát bụi; nhưng linh hồn con cũng sẽ bị chết đời đời trong Địa ngục.”

Chàng trai có vẻ như bất mãn:

- “Như vậy thì mọi người đều sẽ phải xuống Địa ngục hết sao? ... Mẹ!”

Người mẹ nhẹ nhàng:

- “Nhưng nếu linh hồn con được sanh ra lần thứ hai, khi con tiếp nhận sự cứu rỗi của Chúa, thì con sẽ chỉ chết một lần thôi. Nhưng sau cái chết đó sẽ là sự sống đời đời đầy vinh quang, Tôma à!”

Tôma nhướng mắt:

- “Nhưng nếu con cho rằng ... chết là hết?”

Người mẹ nghiêm giọng:

- “Điều đó làm cho người ta dễ phạm tội hơn, Tôma!”

Tôma lắc đầu, bạnh môi, vẻ dửng dưng:

- “Nhưng nếu con không lên Thiên đàng, thì điều đó cũng đâu có ảnh hưởng gì tới ai khác ...”

Người mẹ nhíu mày, đau đớn:

- “Khi nào con đã làm cha, con sẽ hiểu được rằng cha mẹ yêu thương con cái như thế nào. Thậm chí, những mảnh gai ghim vào chân các con, cũng không đau đớn bằng nỗi xót xa trong lòng mẹ ... Vậy mà bây giờ, ... nhìn thấy con đi vào Địa ngục đời đời, ... mà lòng mẹ lại dửng dưng được sao? ... Mẹ đâu phải là gỗ hay là đá đâu, mà con lại nói chuyện với mẹ như vậy, Tôma! ... Con có biết, điều làm cho mẹ đau lòng nhất trên đời này, đó là ...”

Chàng trai cắt ngang:

- “Đó là mẹ đã sinh ra con ..., phải không?”

Người mẹ gào lên:

- “Con lầm rồi Tôma! Đó là vì mẹ không thể sinh ra được LÒNG CỦA CON!”

Chàng trai lại dửng dưng:

- “Phải rồi, “cha mẹ sanh con”, nhưng “trời sanh tánh” mà ...”

Thiếu phụ cắt ngang:

- “Không có Trời nào lại sanh ra những tánh xấu! Tôma, tâm lòng của con là do con quyết định, chứ mẹ không thể nào quyết định thay cho con được!”

Chàng trai nói với vẻ dứt khoát:

- “Phải rồi, cho nên mẹ phải tôn trọng mọi quyết định của con ...”

Người mẹ nài nỉ:

- “Mẹ không ép con, nhưng mẹ nói với con một cách tha thiết ...!”

Chàng trai xác quyết:

- “Con đã có con đường của riêng con ...”

- “Kìa, Tôma!”

Chàng vắt chiếc áo lên vai:

- “Cảm ơn mẹ ... Chào mẹ ...”

Người mẹ hốt hoảng:

- “Tôma ...! Tôma ...!”

***Nhạc: diễn tả sự dứt khoát của người con
và sự mất mát, gầy đờ, đau đớn, trĩu nặng ... của người mẹ.***

Chàng trai quay lưng bỏ đi và dường như không còn nghe thấy tiếng nói ở sau lưng mình. Chàng cũng không nhìn thấy hình ảnh của người thiếu phụ đã quì sụp xuống sau đó và giờ hai tay lên trời trong tiếng kêu khẩn thiết:

- “Lạy Đức Chúa Trời! Xin thương xót con trai con ...! Xin cứu vớt con trai con ... ! »

Phần 2

Cảnh 2

(TRONG KHÁM TỬ)

Ánh sáng: tối hơn, phù hợp với cảnh nhà tù.

Nhạc : độc tấu Organ vắng vắng bài thánh ca 160 ở nhiều « tone » khác nhau trong suốt phần này.

Tiếng vọng :

Quá đau buồn về cái chết của người vợ mới cưới, Thôma đã buông thả cuộc đời vào trong những thói hư tật xấu của xã hội và trở thành một tên cướp nổi tiếng. Nhưng rồi, việc gì đến cũng phải đến, một ngày kia Thôma đã sa lưới pháp luật, sau khi đã gây ra nhiều vụ án nghiêm trọng. Trớ trêu thay, vị quan tòa xử án Thôma lại chính là Philip, người anh sinh đôi của Thôma. Cả dư luận đều tập trung về phiên tòa để xem công lý có còn đứng vững trước tình anh em hay không. Nhưng, trước sự kinh ngạc của cả phiên tòa, Philip đã tuyên án người em của mình ở mức cao nhất là TỬ HÌNH.

Xin chúng ta cùng theo dõi phần 2 của vở kịch để biết được điều gì đã xảy ra sau phiên tòa đáng kinh ngạc đó ...

Cánh cửa nhà lao bật mở qua những chấn song, một viên sĩ quan bước vào và theo sau là một người mặc áo quan tòa. Anh chỉ tay vào người mặc áo tù đang đứng quay mặt vào vách và nói:

- “Đây rồi thưa ngài, hẳn chẳng chịu nói gì cả kể từ khi bị bỏ vào trong cái phòng biệt giam này. Ngài chỉ có 30 phút để nói chuyện với hắn lần cuối, trước khi giờ hành hình bắt đầu. Nhưng ngài hãy cẩn thận vì hắn rất nguy hiểm. Có lẽ hắn căm thù ngài hơn bất cứ một người nào khác trên đời này. Nhưng xin ngài cứ yên tâm, nếu có gì xảy ra, chúng tôi sẽ xông vào ngay và không để cho hắn có một cơ hội nào, dù chỉ là mây may.”

Anh đứng nghiêm và cúi đầu trước vị Quan tòa. Anh nói:

- “Chào ngài!” rồi quay bước trở ra.

Nhưng người tử tội đã từ từ quay lại, đôi mắt hắn hằn sâu về căm thù và nhìn thẳng vào vị quan tòa:

- “Chào ngài Quan tòa!”

Hắn tỏ vẻ kính cẩn một cách mỉa mai và khoanh tay với nụ cười khẩy trên môi. Đôi mắt hắn vẫn không rời khỏi vị quan tòa:

- “Ngài bằng lòng hạ cố xuống nơi ngục thất tối tăm và lạnh lẽo này, chắc là phải có lý do đặc biệt?”

Vị Quan tòa bước tới:

- “Thôma, ở nơi này anh không phải là Quan tòa, mà anh là anh của em.”

Thôma nói với giọng chế giễu:

- “Nhưng cảm ơn ngài, cũng nhờ ngài mà tôi phải bị nhốt trong cái phòng biệt giam này, với bản án tử hình sắp được thi hành.”

Vị Quan tòa phân trần với vẻ khẩn thiết:

- “Thôma, anh không hề lên án em! Chính những tội lỗi của em đã lên án em! Em đã làm những việc không thể tha thứ được!”

Thôma gất lên:

- “Nhưng anh không hề nghĩ rằng tôi là em ruột của anh hay sao? Mà thậm chí lại là đứa em sinh đôi của anh nữa!”

Vị Quan tòa dịu giọng:

- “Chính vì vậy mà anh đã tới đây. Thôma, anh tới đây là theo tiếng nói của trái tim mình. Nhưng khi ở tòa án, anh đã làm theo đúng tiếng nói của lương tâm!”

Người tử tội trề môi và quát lên:

- “Tội nghiệp, một ông quan tòa hiếm có. Vì vậy mà anh vẫn nghèo nàn và còn sống độc thân cho tới ngày hôm nay sao? ... Nhưng tại sao lại là anh chứ? Tại sao lại không phải là một người khác? ... Anh có biết rằng tôi đã cảm thấy bất ngờ và đau đớn như thế nào khi nghe chính miệng anh tuyên án tôi không?”

Viên Quan tòa gặng giọng:

- “Em không hiểu gì hết, Thôma! Em có biết rằng anh đã đau đớn như thế nào khi phải tuyên án em không?”

Thôma quay mặt đi chỗ khác:

- “Hết rồi, tất cả đã chấm dứt. Không còn gì để nói nữa!”

Vị Quan tòa khản khoản:

- “Còn chứ, chúng ta vẫn là anh em, mà lại là hai anh em sinh đôi nữa. Ngoài mẹ ra, anh là người hiểu em hơn ai hết trên cõi đời này ...”

Thôma liếc xéo bằng nửa con mắt:

- “Thế anh muốn nói gì nữa đây?”

Người anh dịu giọng về tha thiết:

- “Thôma, cuộc sống này chỉ là tạm thời, còn ở bên kia bờ thời gian mới là mãi mãi ...”

Thôma đứng đưng:

- “Nhưng tôi lại ưa thích đời này chứ không thích thú gì đối với đời sau cả.”

Người anh gắt lên:

- “Nhưng đời này đã đem lại cho em những gì chứ? Có phải là tội lỗi, ngục tù và hình phạt hay không?”

Người tử tội châm biếm:

- “Vì vậy mà anh muốn đưa tôi vào Địa ngục à?”

Người anh sốt sắng:

- “Không, không phải là Địa ngục mà là Thiên-đàng, nếu em ăn năn những tội lỗi của mình ngay bây giờ.”

Thôma nhướng mắt:

- “Kinh thánh có nói như vậy sao?”

Người anh hăm hồ:

- “Phải, Kinh thánh có nói như vậy. Nếu em bằng lòng đến với Chúa, Ngài sẽ đưa em vào trong Thiên đàng, khi em qua khỏi đời này!”

Thôma khoanh tay:

- “Đó là câu nói cuối cùng mà anh dành cho những người sắp bị xử bắn như tôi sao?”

Người anh giải thích:

- “Thôma, không ai có thể sống mãi trong đời này. Chúng ta chết bằng cách nào không quan trọng, vì tất cả rồi cũng sẽ chết. Nhưng điều quan trọng là chúng ta sẽ đi về đâu sau khi chết!”

Người em nói mà mặt vẫn hơi hắt lên:

- “Anh tin rằng có Địa ngục à?”

Người anh khẳng định:

- “Phải, cũng giống như em đang bị nhốt trong cái ngục tối này vậy!”

Thôma thách thức:

- “Thế Chúa có thể giải cứu tôi ra khỏi cái ngục tối này không?”

Người anh quyết liệt:

- “Em có thể trốn ra khỏi cái ngục tù này, nhưng em sẽ không bao giờ thoát khỏi Địa ngục đời đời, Thôma!”

Người tử tội lại đứng đưng:

- “Nếu tôi không tin rằng có Địa ngục thì sao?”

Người anh cương nghị:

- “Hãy nghĩ lại đi, Thôma! Có phải điều đó đã khiến cho em tự do phạm vô số tội ác trong những ngày vừa qua không?”

Thôma trề môi:

- “Địa ngục chỉ là do con người tưởng tượng ra.”

Người anh nghiêm giọng:

- “Nhưng nếu Địa ngục có thật thì sao đây, Thôma?”

Thôma như muốn đùa:

- “Nếu có Địa ngục thì ... tôi lại cảm thấy thích Địa ngục hơn Thiên đàng.”

Người anh nhíu mày:

- “Tại sao vậy, Thôma?”

Thôma nói, mặt hơi ngược lên:

- “Tôi không thích lên Thiên đàng để gặp lại Đấng Tạo Hóa của anh ...”

Người anh cắt ngang về khẳng định:

- “Không phải là Đấng Tạo Hóa của anh, Thôma! Ngài là Đấng Tạo Hóa của cả vũ trụ này! Ngài đã tạo dựng nên mỗi một con người trong chúng ta!”

Thôma thả lững:

- “Nhưng Đấng ấy ... cũng đầy bất công.”

Người anh nhíu mày về bất bình:

- “Cái gì? ... Em nói Đấng ấy đầy bất công ... Nhưng bất công như thế nào?”

Thôma đùa cợt:

- « Ngài đã tạo dựng nên những người giàu và những người nghèo; những người sung sướng và những người khổ khổ. Đó không phải là bất công hay sao ?”

Người anh dịu giọng:

- “Trái đất này luôn sản sinh ra vô số THỨC ĂN, cũng như KHÔNG KHÍ và ÁNH SÁNG cho cả loài người được hưởng. Nhưng chính là **tội lỗi** đã khiến cho con người sinh ra lòng tham, đến nỗi người này thì quá giàu, còn người kia thì quá nghèo, Thôma! Điều đó là do con người mà ra.”

Thôma trừng mắt:

- “Thế bệnh tật do đâu mà ra?”

Người anh giọng vẫn nhẹ nhàng:

- “Hãy nhìn lại đi, Thôma! Bất cứ nơi nào mà **đạo đức suy đồi**, thì bệnh tật cũng cập theo như một cái bóng!”

Thôma quát lên:

- “Nhưng thiên tai do đâu mà ra? Bão tố do đâu mà ra? Lụt lội do đâu mà ra? Anh không thể nói rằng con người đã tạo ra thiên tai chứ?”

Người anh kiên nhẫn:

- “Đấng Tạo Hóa đã ban cho chúng ta một trái đất xinh đẹp ngay từ thuở ban đầu. Nhưng kể từ khi sống trong tội lỗi, thì nền văn minh của con người lại giống như một **con dao hai lưỡi**, nó xây dựng điều này và hủy phá điều kia. Người ta phát minh ra nhiều tiện nghi, tưởng để làm cho cuộc sống tốt hơn, nhưng không ngờ rằng lại làm cho lòng người trở nên tham lam và ích kỷ hơn. Em thấy không, chính sự phát minh ra thuốc súng của con người, kèm theo những cuộc chiến tranh liên tục trong lịch sử, đã là một trong những yếu tố, khiến cho **môi trường bị tàn phá** và **thiên nhiên bị đảo lộn**. Nhiều điều nữa gom lại đã khiến cho thiên tai mỗi lúc một dồn dập hơn trên trái đất của chúng ta. Không có một điều gì xảy ra mà lại không có nguyên do của nó, Thôma à!”

Thôma không giữ nổi bình tĩnh, anh ta nói như trút đổ:

- “Thế nhưng ... tại sao Mari của em lại chết? ... Cô ấy đã làm cái gì chứ? ... Không lẽ gì lại có ai yêu mến Chúa và dịu hiền như cô ấy ... Chúng em chỉ sống với nhau được có ba ngày, ... thế mà ...!”

Thôma ôm mặt khóc khi nhớ lại người vợ yêu-dấu của mình, trong khi người anh thở ra một hơi dài và gạt đầu với vẻ thông cảm:

- “A ... thì ra là như vậy! Giờ thì anh đã hiểu được tất cả: cái chết của Mari là một cú sốc đối với em và em đã rơi vào sự sa ngã, vì không thể nào giải thích được điều đó.”

Người anh đang trầm ngâm ... bỗng nói cách đột ngột:

- “Nhưng ... Mari không chết!”

Thôma bật ngược lên với ánh mắt kinh ngạc:

- “Cái gì ...? Anh nói cái gì ...?”

Người anh giải thích cách ôn tồn:

- “Mari chỉ bước vào **sự sống đời đời** và đang chờ đợi em trên **Thiên đàng**.”

Thôma tiếp tục ngạc nhiên:

- “Sao? ... Mari đang chờ đợi em ...?”

Người anh giải thích:

- “Đời này chỉ là tạm thời, Thôma! Chính vì vậy mà anh mong rằng em sẽ được gặp lại Mari trên Thiên đàng. Đó là nơi có ánh sáng và tình yêu ngập tràn. Đó là thế giới của sự sống đời đời, và chúng ta sẽ không bao giờ xa rời những người thân yêu của chúng ta. Cô ấy cũng đang nhìn thấy em và mong ước em sẽ từ bỏ con đường tội lỗi.”

Đôi mắt Thôma long lanh và hướng về phía trước, trong khi tấm lòng của anh đã bắt đầu mềm lại:

- “Mari đang nhìn thấy em ...? Thật vậy sao ...? Anh Philip!”

Nhưng bỗng người anh nhú mào ra về gặt gù:

- “Nhưng cũng có một điều bất công VĨ ĐẠI mà em chưa nói tới!”

Thôma nhú mào:

- “Một sự bất công VĨ ĐẠI à?”

Người anh đồng dạc:

- “Phải, đó là Đức Chúa Jêsus đã gánh lấy tội lỗi của cả nhân loại, trên cây thập tự ... ..”

Ánh sáng: lập tức tắt hết đèn sau câu nói trên, cùng lúc với tiếng sét và ánh chớp của sấm trên màn hình ... (Một tiếng sét nổ vang và màn hình bắt đầu chiếu cảnh đời Gôgôtha với bóng tối bao trùm. Đức Chúa Jêsus đang bị đóng đinh trên cây thập tự, giữa lúc trời mưa to và có tiếng ngân của nhiều giọng nam hợp xướng. Tắt đèn toàn bộ để mọi người có thể tập trung vào màn hình trong 15 giây, những lời đối thoại tiếp tục trong vở kịch chỉ giống như Tiếng vọng mà thôi)

Người anh quát lên:

- “... .. Đó là sự bất công vĩ đại nhất của lịch sử, em có biết không? Loài người phạm tội, mà Đức Chúa Jêsus lại gánh thay hình phạt!”

Thôma kinh ngạc:

- “Sao ...? Anh nói sao ...? Chúa phải gánh thay tội lỗi cho CẢ LOÀI NGƯỜI sao ...?”

**Màn hình tắt, đèn mở sáng trở lại,
nhưng tiếng ngân của nhiều giọng nam vẫn tiếp tục.**

Người anh tiếp tục với giọng mạnh mẽ:

- “Ngài không gánh thay tội lỗi cho nhân loại một cách chung chung, mà là Ngài gánh thay tội lỗi của mỗi một chúng ta!”

Thôma bàng hoàng:

- “Sao ...? Ngài gánh thay những tội lỗi của ... chính em sao?”

Người anh quyết liệt:

- “Phải, Ngài gánh lấy tất cả những gì xấu xa mà chúng ta đã làm, trên cây thập tự! Đó không phải là BẤT CÔNG sao?”

Thôma kêu lên và gục xuống:

- “Không! ... Không! ... Chúa ơi! ... Chúa ơi! ...”

Nhạc: tan vỡ, tha thiết trong khoảng 10 giây.

Phần 3

Cảnh 2

Sau những giây phút tan vỡ đầu tiên trong đời, Thôma đã cầm lấy tay Philip và gào lên trong nước mắt:

- “Anh Philip, em là một con người nhơ nhớp! Một con người nhơ nhớp hơn hết giữa thế gian này.”

Đầu Philip ngược lên như để cầu nguyện, trong khi Thôma tiếp tục gào lên về hốt hoảng:

- “Em kinh sợ những việc em đã làm! Cứu em, anh Philip! Cứu em! Em không muốn bị xuống Địa ngục, em không muốn ...!”

Đầu Philip cúi xuống trong khi Thôma có vẻ như bối rối:

- “Nhưng đã trễ quá rồi, anh Philip! Em không còn đủ thời gian để chuộc lại những lỗi lầm của mình. Giờ hành hình đã sắp bắt đầu. Em phải làm sao đây? Em phải làm sao đây?”

**Nhạc: độc tấu Guitar bài thánh ca 98 ở “tone” cao, trong 1 phút
rồi nhỏ dần và tắt hẳn.**

Philip đặt tay lên vai người em và ôn tồn:

- “Em không cần phải làm gì cả, vì Chúa đã làm thay cho em tất cả trên cây thập tự rồi!”

Thôma ngạc nhiên:

- “Sao ...? Em không cần phải làm gì cả sao?”

Một tay Philip như chỉ về thập tự giá ở đời Gôgôtha năm nào:

- “Hãy nhìn lên thập tự giá! Chúa đã làm xong và em không cần phải làm thêm một điều gì nữa cả.”

Thôma vừa kinh ngạc vừa tràn đầy hi vọng:

- “Ngài đã làm xong tất cả rồi sao ...?”

Philip đặt cả hai tay lên vai Thôma trong khi anh ta từ từ đứng lên:

- “Giờ thì anh đã yên tâm vì em đã nhìn thấy được thập tự giá của Chúa và thật lòng ăn năn về những tội lỗi mà mình đã phạm. Đó chính là bước đầu tiên để dẫn em vào một đời sống mới. Hãy trao cuộc đời mình cho Chúa, Ngài sẽ làm mới lại tất cả những gì mà chúng ta đã làm gậy đổ xưa kia!”

Thôma gật đầu trong nước mắt:

- “Em nghe lời anh, anh Philip! Em nghe lời anh!”

Gương mặt của Philip sáng rõ:

- “Hãy hứa với anh rằng em sẽ sống cho Chúa, không những vì Ngài đã chết thế cho em, mà còn vì Ngài đã sống lại và đã thăng thiên về trời, để luôn luôn hiện diện bên cạnh em trong suốt cuộc đời này!”

Thôma gật đầu về gáp gáp:

- “Phải, em hứa với anh! Em sẽ sống cho Chúa ...! Nhưng em không còn cơ hội nữa, em đã hoang phí cả cuộc đời mình ...”

Philip mỉm cười:

- “Cơ hội luôn luôn có, cho những ai thật lòng đến với Chúa, Thôma!”

Thôma nhú mày, vẻ không hiểu:

- “Nghĩa là sao? Anh Philip!”

Philip nói cách thăm thiết:

- “Anh đã suy nghĩ kỹ rồi! Ước nguyện của anh là sau khi em chết, anh sẽ không còn làm một Quan tòa nữa. Anh sẽ không còn đứng ở vị trí của một người xét xử những kẻ phạm tội; nhưng sẽ trở thành một nhà Truyền giáo để cứu vớt những người hư mất!”

Thôma nói với vẻ biết ơn:

- “Đó là một ước nguyện cao đẹp, như anh đã vừa mới cứu em thoát khỏi Địa ngục đó, anh Philip!”

- “Anh có một yêu cầu đối với em ... trước giờ hành hình”

- “Được, em sẽ làm ..., cho dù bất cứ đó là điều gì, anh Philip!”

- “Hãy cởi áo của em ra và mặc lấy áo của anh, Thôma!”

- “Ừa, ...”

- “Ngày xưa hai chúng ta cũng đã từng học ở trường Luật, giờ đây, trước khi em chết, anh chỉ ao ước được một lần nhìn thấy em trong chiếc áo quan tòa của anh.”

- “Chỉ có vậy thôi sao ..., anh Philip?”

Thôma cởi chiếc áo tù ra và mặc lấy chiếc áo quan tòa của Philip, anh cũng đội mái tóc giả mà vị quan tòa trao cho mình.

- “Đẹp lắm ...! Anh rất sung sướng khi được nhìn thấy em trong chiếc áo này!”

- “Nhưng thời gian đã gần quá rồi, anh Philip!”

- “Thôma, hãy nhớ lấy tất cả những gì mà anh đã nói với em!”

- “Dạ, em nhớ ...! Nhưng mà ...!”

Bỗng nhiên, vị Quan tòa chỉ tay về phía sau lưng người tử tội và kêu lên:

- “Ô kia!”

Người tử tội quay phắt ra phía sau, nhưng một cú đánh của vị Quan tòa đã làm cho anh ta ngã gục xuống nền ngục.

Nhạc: hồi hộp liên tục trong suốt phần này.

Vị Quan tòa nhặt lấy chiếc áo tù một cách nhanh chóng và mặc vào cho chính mình. Vị Quan tòa ôm lấy người em vào lòng và khẽ kêu lên:

- “Vĩnh biệt em Thôma! ... Em Thôma yêu dấu của anh!”

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng nói lớn của một viên cai ngục:

- “Đã tới giờ hành quyết. Giải tử tội ra!”

Vị sĩ quan cai ngục bước vào. Anh bắt ngờ về điều mình vừa nhìn thấy và hét lên:

- “Cái gì ...? Cái thằng tù kia! Mày làm cái gì ...?”

Anh rút súng ra chĩa thẳng vào người đang mặc áo tù:

- “Đứng im! Đứng im!”

Rồi anh hét lên:

- “Báo động! Báo động!”

Hai binh sĩ vội vàng xông vào với những khẩu súng trường trên tay. Viên sĩ quan hét lên :

- “Bắt lấy nó! Bắt lấy nó!”

Hai binh sĩ lập tức quàng súng lên vai và xông vào nắm chặt lấy hai tay người mặc áo tử tội. Viên sĩ quan hét lên:

- “Giải nó ra pháp trường!”

Hai binh sĩ kéo ngược người mặc áo tử tội ra phía ngoài, trong lúc gương mặt của anh vẫn đầm đìa nước mắt. Còn lại một mình với người mặc áo Quan tòa đang nằm bất tỉnh, viên sĩ quan bối rối. Anh lật đật quan sát người ấy và thở phào ra khi biết là người ấy chưa chết. Anh biết là mình vừa mới sơ xuất trong công tác, nhưng cũng chưa biết phải giải quyết thế nào đây.

- Trời ơi, thằng khốn nạn! ... thằng khốn nạn! Mình phải làm sao bây giờ?

Bất chợt anh quay ra phía ngoài và kêu lớn:

- “Cai ngục! Cai ngục!”

Người cai ngục bước vào theo lệnh của viên sĩ quan.

- “Cho người mẹ vào đi! Cho người mẹ vào!”

Anh nói “Vâng!” và quay bước trở ra để rồi chỉ vài giây sau thì một thiếu phụ đã hốt hải chạy vào phòng giam. Vừa nhìn thấy người mặc áo Quan tòa nằm bất tỉnh trên nền ngục, bà kêu lên:

- “Philíp! Con trai tôi! Philíp!”

Bà chạy tới ôm lấy người con trai và khóc nức nở. Người sĩ quan nói nhỏ:

- « Thưa bà, ông ấy chỉ bị bất tỉnh. »

- “Đây là ngày khổ đau nhứt của đời tôi mà! Một đứa con thì sắp bị xử bắn, còn một đứa thì không biết ra sao đây, Philíp!”

Viên sĩ quan lấy làm bực dọc và quay bước trở ra.

- “Tĩnh lại đi Philíp! Tĩnh lại đi, con trai của mẹ!”

Người mặc áo Quan tòa từ từ mở mắt ra. Anh rờ tay lên đầu có vẻ ê ẩm và nói :

- « Chuyện gì vậy ? Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy ? »

Vừa nhìn vào mặt người con trai, người thiếu phụ bỗng kêu lên :

- « Cái gì ? Thôma ! Thôma đây mà ! Thế là nghĩa làm sao ? Tại sao con lại mặc chiếc áo này ? »

Thôma ngạc nhiên nhìn mẹ rồi nhìn quanh quất :

- « Kia, mẹ ! Sao mẹ lại ở đây ? Còn anh Philíp đâu rồi ? »

Người mẹ kinh ngạc :

- « Cái gì ? Philíp ! Nó vừa mới ở đây sao ? »

Thôma vừa giải thích, vừa thắc mắc :

- « Phải, anh vừa ở đây với con ..., và anh đã mặc cho con chiếc áo này đây mà! Còn chiếc áo tù của con đâu ? » Anh vừa nói vừa nhìn quanh quất.

Người mẹ như chợt hiểu ra điều gì, bà hốt hoảng :

- « Chúa ơi ! Philíp ! Philíp ! Con nói sao ? Anh con vừa ra khỏi đây với chiếc áo tù của con sao ? »

Thôma cũng như vừa chợt hiểu ra điều gì, anh hốt hoảng :

- « Chúa ơi ! Chuyện gì đang xảy ra ? Anh Philíp đã mặc lấy chiếc áo tù của con sao ? Không ! Không !

Người ta sẽ không biết đó là anh ấy ! Người ta sẽ ... »

Đúng lúc đó, một tiếng nói lớn từ pháp trường vọng vào :

- « Đã tới giờ hành quyết tử tội Thôma ! Tất cả nâng súng lên ! ... Nhắm ! ... Bắn !!! »

Một loạt súng nổ vang trong tiếng hét “Áaaaaa ...!” của người thiếu phụ và tiếng « Không ! » của người mặc áo Quan tòa. Cả hai người cùng khóc thảm thiết như lẫn lộn trong khám tù.

Nhạc: tan vỡ, xúc động trong 10 giây, lúc hai vai diễn đang khóc.

- « Philíp, con trai của mẹ ! Philíp ! »

- « Anh Philíp ! Không ! Anh Philíp ! Anh Philíp ! »

Phần 4

(cảnh 2)

Vài mươi giây sau, viên sĩ quan lại bước vào và đứng nghiêm chỉnh trước người đang mặc áo Quan tòa:

- “Thằng khốn nạn đó đã chết, thưa ngài!” Rồi anh lảng lảng quay bước trở ra.

Gương mặt của Thôma đầm đìa nước mắt, anh ngược lên và nói:

- “Phải, thằng khốn nạn đó đã chết! ... Tôi đã chết! ... Bây giờ, tôi không còn là tôi nữa ... mà là một con người khác ...! Một con người vừa mới được cứu khỏi án tử hình ... và tôi không còn muốn sống cho tôi nữa!”

Nhạc: hòa tấu văng vẳng bài thánh ca “Ân điển lạ lùng” trong suốt phần này.

Người mẹ ôn tồn giải thích trong nước mắt:

- “Anh con rất yêu thương con, Thôma! Nó vẫn luôn nguyện cầu cho con và thường nói với mẹ rằng nó mong ước làm được một điều gì đó để cứu vớt linh hồn con.”

Thôma lắc đầu, giọng tan vỡ:

- “Anh ấy đã vừa mới cứu con ra khỏi Địa ngục, giờ anh ấy lại còn cứu con thoát khỏi án tử hình nữa, mẹ à ...!”

- “Chúa đã dùng Philip để cứu con ra khỏi Địa ngục và ra khỏi cả cảnh ngục tù, để con có thể bắt đầu một cuộc sống cao đẹp, Thôma!”

Thôma vẫn còn khóc trong khi người mẹ đưa tay vuốt tóc anh:

- “Ngoài mẹ ra, không có ai phân biệt được hai con. Trong tâm trí của mọi người, họ vẫn nghĩ rằng Thôma đã chết, còn Philip thì vẫn là một Quan tòa.”

Thôma trả lời, mắt hướng về phía trước:

- “Nhưng con sẽ không là một Quan tòa để xét xử những phạm nhân giống như con, mà sẽ trở thành một nhà Truyền giáo để cứu vớt những người hư mất. Đó chính là ước nguyện của anh Philip. Họ hư mất cũng giống như con vậy, mẹ ơi!”

- “Thật vậy sao ...? Thôma!”

Người mẹ an ủi đứa con với vẻ mãn nguyện:

- “Chỉ có những người biết mình là tội nhân, mới dễ dàng đến gần những tội nhân khác, để cứu vớt họ. Mẹ tin rằng con sẽ trở thành một nhà Truyền giáo và mang lại những kết quả còn lớn lao hơn cả anh con nữa ...! Mẹ mãn nguyện lắm, Thôma à! Hôm nay đã trở thành ngày vui nhứt của đời mẹ rồi đó con.”

Thôma dìu mẹ đứng lên, anh nói mà đầu hơi cúi xuống:

- “Con chỉ hối tiếc vì anh Philip đã chết.”

Người mẹ nhìn đứa con, đôi mắt bà tràn đầy hi vọng:

- “Những người con của Chúa không bao giờ chết, Thôma! ...”

**Nhạc: độc tấu Guitar văng vẳng bài thánh ca 342
cách réo rắt, vui vẻ trong suốt phần này.**

Đôi mắt bà như hướng lên Thiên-đàng:

- “... Anh con đã bước vào sự sống đời đời, và nó đang chờ để gặp lại chúng ta trên Thiên đàng. Ở nơi đó, gia đình của chúng ta sẽ lại đoàn tụ và không ai có thể chia rẽ hạnh phúc của chúng ta, Thôma à!”

Thôma ngược đầu lên hướng về Thiên đàng:

- “Vâng, cảm ơn anh Philip! Anh là gương mẫu rõ ràng nhất về tình thương mà Chúa Cứu Thế đã để lại cho em.”

Cả hai mẹ con cùng nhìn về Thiên đàng và Thôma đưa tay lên như để vẫy chào:

- “Hẹn gặp lại anh trên Thiên đàng, anh Philip!”

Nhạc: Hòa tấu cách chậm rãi và hoành tráng phần điệp khúc của bài 342 để kết thúc. Nhưng sau đó là độc tấu Guitar cách vui vẻ như cũ và chỉ còn nghe văng vẳng trong suốt phần Tiếng vọng.

Tiếng vọng: Kể từ đó, cuộc đời của Thôma đã thay đổi vì anh đã nhìn thấy tình thương của Chúa Cứu Thế trên thập tự giá và tấm lòng của những con người luôn cầu nguyện cho anh. Một sự thay đổi lạ lùng mà chỉ có những ai thật lòng ăn năn và tiếp nhận Chúa Cứu Thế vào lòng mới có thể kinh nghiệm được. Nhưng Thôma không phải là người duy nhất, mà chỉ là đại diện cho hàng ngàn con người đang từ chỗ sa ngã, đã trở lại với Chúa và trở thành những nhà Truyền giáo, để cứu vớt biết bao linh hồn đang hư mất trong thế giới. Những người ấy đã bước vào Thiên đàng và nối tiếp theo họ là hàng triệu con người khác cũng đang bước vào sự sống đời đời chỉ nhờ thập tự giá mà Chúa Cứu Thế Jêsus đã gánh thay cho họ ...

Nguyễn Tri Phương 24/10/2008
Saigon, Việt Nam
Trần Minh-Mẫn

Email: man_tranminh@yahoo.com
ĐTĐĐ: 01.685.237.917